

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον... ΟΙ έχοντες ψευδώνυμον... ΟΙ έχοντες ψευδώνυμον...

148. Συλλαβόγραφος

Λέβρον, πλανήτης, άκφοριχή, Κάνουν τὰ τρία πόλι 'Ελληνική.

149. Τονόγραφος

Όπως έγω έν μ' άφίσης, Είμ' άρχαία έορτή, Άν τον τόνον μου κινήσης, Είμαι χώρα έλληνική.

150. Αίνημα

Ουράνιον σωμα-τό άσθενκόν μου, 'Ελλάδος χώρα τό θηλυκόν μου, Άρχαία πόλις τό ουδέτερόν μου.

151. Ρόμβος

* = Σύμφωνον. * * = Υιός του 'Ιακώβ. * * * = Μυστήριον. * * * * = Ζώνον φορητόν. * * * * * = Άπάτη. * * * = Άντωνυμία. * = Σύμφωνον.

152. Επιγραφή

Σ Μ Ι Α Π Ι Δ Ι Α Π Η Σ Σ Ι Ε Σ Α Δ Δ Α

Ζητείται ή ανάγνωσις τής επιγραφής τούτης. Εστάλη υπό Ρίνας Ν. Άγγελουπόλου

153-157. Μαγικών Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός φωνήεντος, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλα τόσα λέξεις :

μα, παρών, ροφός, τώρα, Κίμη

158. Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας

Ό Τάξης διηγείται εις τον πατέρα του την έν Σαλαμίνι ναυμαγίαν.

— Μετά των Περσών, λέγει, ήσαν και Μήδοι, Αυδοί και άλλοι βάρβαροι, οι οποίοι, παραβαλλόμενοι προς τους Έλληνες, ήσαν...

— Τι ήσαν; έρωτά ό πατήρ του. — Μά σάς τό είπα, μπαμπά!

159. Διπλή Άκροστιχίς έξ άντιθέτων

Νά εύρεθούν άντιθέτα των κάτωθι λέξεων ταυτά, ώστε τὰ μέν άρχικά των νάποτελούν πόλιν τής Μικράς Άσίας, τὰ δε δεύτερα γράμμα α διαφέρουν του Κράτους.

Δαίλος, ελεύθερος, έμμελής, βορράς, ύγιάνω.

Εστάλη υπό τής Άπολεσεύσις 'Ελπίδος

160. Μικτόν

* - οο - γ - αου - κ - * - ιωη - γρσς

161. Γρίφος

τ' τ' ελα ελα τ' τ' ελα ελα τ' τ' ελα ελα

Δεί και ός έκάλει τό τί, τί; ελα ελα τί, τί; οαο τί, τί; τί, τί;

Εστ. από την Μπαρουτοκαπνευμένη Γαλανόλευκη

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων των φύλλων 7 και 8

63. Ποδεισών (Πός, ιδών.)—64. Φακός (φά, Κός).—65. Άγλος—Μήλος.—66. Το σωμα κ' ή καρδιά.

67. ΕΣΘΗΡ 68. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ (ρά-ΕΚΤΩΡ πρία, Άρτζέροης, εη-ΑΝΑΦΗ ραία, ίερας, Τειρεσας, ΕΒΡΟΣ Έλλάς, λησής, ήπαρ, ΗΛΙΟΣ Σάρα.)—69. ΕΞΟΥΣ

ΞΕΝΙΖΕ (Άπό κάθε γραμμή λαμβάνομεν πρώτα τό μεσαίον γράμμα, έπειτα τό δεξιόν και έπειτα τό άριστερόν.)—70. Άσκός (ς, Κός.)=71. Νιόβη (νι, ο, βή.)—72. Κόρος—Τύρος—τυρός.—73. Μόσχος—Μόσχα.

74. ΘΗΡΑ (σπινΘΗΡ Άνάπτει....) ΠΡΟΣ (Η ΡΟΣία....) ΡΩΜΗ (παρατηΡΩ ΜΗπως....) ΔΣΥΡ (μέγΑΣ ΗΡακλής.)

75. ΟΗΙΟΝ 76. Σύνκα (ΛούΣΗ, ΚΑ-ΙΟΝ...)—77. ΜΑΝΔΑΝΗ ΙΟΝ ΙΑΙΩΝΙΑ (Μυία, ΆρΔ-ΟΝ βία, Ναηολέων, ΔιΩν, Ν ΆμΝός, Νέλος, ΗρΔ-κλής.)—78. Σύν Άθηνά και γείρα κ'νίει.—79. Πρώος Ιοθι. (πρ-ώ; εις οι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλα στοιχεία των 8 στοιχείων λεπτά 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με π α χ ε α στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. Έλάττωτος όσος 15 λέξεις, δηλαδή και οι διλογότεροι των 15 πληρονομαί ως να ήσαν 15. Ό χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλα στοιχεία των 8 στοιχείων, ύπολογίζεται ως 8 λέξεις άπλα.—Αι μη συνδουόμεναι υπό του άντιτίμου άγγελιαί δεν δημοσιεύονται.

Δυστοχώς έν τώ προηγούμενo φύλλο και έν τή άγγελία του Συλλόγου ό ΠΑ-ΛΑΜΗΔΗΣ παρελάθη έκ τυπογραφικής άδελφίας ό Γραμματεύς αύτού, όστις είναι ό ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (1Β, 55)

Παρακαλούνται άπαντες οι θεωρούντες; κα λόν και τό ψευδώνυμον 'Αλέξανδρος Μαυρομορδάτος να δώσουν και ύπερ αυτού μίαν ψήφον. (1Β', 56)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 14ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 137)

ΑΘΗΝΩΝ: Βλαδ. Δ. Λαζαρίδης, Ι. Κ. Μ. Παπαδόπουλος, Δ. Μαυροπούλου ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Θρασ. Δ. Ύψηλάντης, Παναγ. Ι. Μπαρμπάροσος, Α. Δ. Τσολάκας, Φλόρα Α. Μουστατζή, Άλεξάνδρα Π. Δευτεροπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Κωνστ. Κωστόπουλος, Φιλ. Α. Χατζηκώστας, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αίας Μουσούρης, Γοργώ, Σπ. Μαυρογιάννης, ΑΙΜΗΝΗΣ: Γ. Α. Τσοπίρος, ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Δικλούς Μενεζέσ, ΥΔΡΑΣ: Άντίτσα Θ. Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ένδοξος Ίωλκίς, Ζεφυρίτις, ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Άθηνά Δάδαίνα, ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Θαής, ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Άλεξανδών Άκρογιάλι, Έλληνικόν Αίσθημα, ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Νίκος Θανάπουλος, ΧΙΟΥ: Φουττανέλλα τού Βύρσανος

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων δοθέν την λύσιν τὰ όνόματα έτέθησαν εις την Κληρονομία και εκληρωθή ό έν Βόλο ΦΙΛ. Δ. ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑΣ ό όποιος ενεργάφη διά τρεις μήνας από της Άπριλίου. Πλεονέχει δρ. 0,50 διά τον προσηχη Διαγων. Οι άποστείλαντες άνευ δεκαλέπτου την λύσιν δεν αναφέρονται, ούτε οι άποστείλαντες πεντάλεπτον άντι δεκαλέπτου. Γραμματόσημον οδωματικών 10 παρα ίσοδυναμεί με 5 λεπτά ώστε διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, πορφωτικά και ήθικά, έκδοθέντα υπό τής „Διαπλάσεως των Παιδών“

•Ο Άγγελος τής Άγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8. Τό Βιβλίον τής Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.

Τό Θύμα τού Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Δεύκωμα μικρών μουσικών, Έκαστον τετραδίον φρ. 0,15 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

•Η Μαρουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. •Η Μούσα των Παιδών (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50. •Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικόι Διάλογοι (Κουβίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20. Παιδικόν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομ.δια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 όμοσ, φρ. 2,50.

Πρόας ό Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. •Ο Πυρε-οιπώλης (24 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5. •Υπερ Παρτίδου (35 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

•Ο Φότης. Έμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Ύπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασόν εις την χώραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription rates: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20, ΔΙΑΦΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Περίοδος Β.—Τόμος 19ος, Έν Αθήναις, 24 Μαρτίου 1912, Έτος 34ον.—Άριθ. 17

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ 9ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΕΠΛΘΩΜΑΤΟΣ

Α.— Δέων τής Έρήμου, Γεώργιος Ευγ. Ζαλοκώστας, Άθήναι (Κορυφαίος των Μονάδων.) Β.— Ίδανικότης, Άγαθονική Καραδημητρίου, Γραμματεύς τού έν Άλεξανδρεία Συλλόγου «Ωραία Χίος» (Κορυφαίου των Όμαδών.) 1. •Η Γαλανή μας Σταυροφόρα, Πέτρος Κ. Καραγεωργής, Πρόεδρος τού έν Καίρω Συλλόγου «Αναγέννησις». — 2. •Αθηνά Μαραβέλια, Όδμησιον. — 3. Μελαχρινό Σμυρνηόπουλο, Βασίλειος Χ. Στύλογλου, Πρόεδρος τού έν Σμύρνη «Πανελληνίου Ίωνικού Συλλόγου». — 4. Ροδοπαία Έλληνοπούλα, Καλλιόπη Κ. Μονώλογλου, Στενήμαχος. — 5. Στρατηλάτης τής Άσίας, Σπυρ. Ι. Κωστόπουλος, Καλάμαι. — 6. Άριδολούριδο, Πέτω Δ. Παράσχου, Βάρνα. — 7. Άθανάσιος Διάκος, Ίωάννης Χ. Χέλμης, Άθήναι. — 8. Έγνωνος Αδικογράφος, Γεώργιος Ν. Γεωργόπουλος, Πειραιεύς. — 9. Δάρνη τού Πηνειού, Καλλιόπη Άγ. Καράντζα, Σκόπελος. — 10. Έλληνικόν Πνεύμα, Μιχ. Έξαρκος, Γραμματεύς τού έν Μιτυλήνη Συλλόγου «Αγών». — 11. Ήλική Άκτίς, Πηνελόπη Σιοτ, Άθανασιάδου, Τρίπολις. — 12. Ύπερασπιστής τού Έθνου, Αντώνιος Κ. Γαρμπής, αντιπρόσωπος έν Κυδωνίαις τού έν Μιτυλήνη Συλλόγου «Πρόνοια». — 13. Ταπεινός Κύριος, Άριστέιδης Άναστ. Βερνάρδος, Wady-Halfa, Soudan.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

ΙΜΓΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS I

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— 'Ο διευθυντής είνε φίλος μας, έξηκολούθησεν ή κυρία, και θα είμπορέσωμεν να πληροφορηθώμεν μόλις φθάσωμεν. 'Ο πατέρας σας είνε συγγραφέας ;

— Ξέρω ότι έγγραφεν όταν είχε καιρόν, αλλά προπάντων στίχους, άπεκρίθη ό Πέτρος.

— Ναι, ναι, άκριβώς, άνέκραξεν ή μικρά δεσποινίς' συχνά βλέπω στίχους με αυτήν την ύπογραφήν !

— 'Ω, άν ήμπορούσα να τον εύρισκα άμέσως μόλις άποβίθασθώ, τί εύτυχία ! ύπέλαβεν ό Πέτρος. Με στενοχωρεί άκριβώς το ότι δέν έχω καμμίαν ένδειξιν διά να τον εύρω.

— Θα σας βοηθήσωμεν. 'Ο σύζυγός μου είνε τραπέζιτης. Πηγαινεί εις το χρηματιστήριον κάθε ήμέραν, γνωρίζει όλον τον κόσμον και είνε πολύ πρόθυμος εις ύπηρεσίας. Μην άνησυχήτε. 'Ιδού το όνομά μας. Είνε δίκαιον να το μάθετε, αφού και σεις μάς άνεπιστεύθητε το ίδιόν σας.

Και τώ έδωσεν έν έπισκεπητήριον, επί του όποιου άνεγνώσκετο :

ΚΥΡΙΑ ΖΟΛΛΙΕ

Βουένος—'Αύρες

— 'Οπωσδήποτε, έξηκολούθησεν ή θελκτική ταξειδιώτις, μολονότι εις το πλοίον θα εκτελήτε ταπεινήν ύπηρεσίαν, πάλιν θα είμεθα φίλοι, διότι αυτό πού κάμνετε είνε καλόν και άξιον άνθαρρύνσεως.

— Είστε πολύ καλή, κυρία, και σας εύγνωμονώ από βάθους ψυχής, ειπεν ό Πέτρος με συγκινημένην φωνήν.

Η νεαρά κόρη, ή όποία ώνομάζετο 'Ελένη, φαίνετο μόλις δωδεκαέτις, άλλ' ήτο πολύ ύψηλή διά την ήλικίαν της.

Έκύτταξεν τον Πέτρον με είλιτρινη θαυμασμόν' της φαίνετο άληθινός ήρωσ μυθιστορήματος.

Τον έρωτούσε μ' ενδιαφέρον περί της άδελφής του, ή όποία είχε μείνη μόνη εις τον πόργον της Ροχέττης με τόσον βαρείας εύθύνας.

— 'Ο Πέτρος, όλίγον κατ' όλίγον, χωρίς να το έννοήση, διηγήθη όλην των την ζωήν, την πλήρη δραστηριότητος, εύφύιας και άφοσιώσεως.

Και ένθ' ή μικρά κόρη δέν έβλεπε παρά την γραφικήν και τερπνήν της όψιν, ή κυρία Ζολλιέ έμάντευε τους δύο έκείνους ώραίους κ' εύγενείς χαρακτήρας και ήθάνετο άπειρον έκτίμησιν προς το ώραιον έκείνο παλληκάρι με το τόσον σταθερόν και άγνόν βλέμμα.

Αί ώραι του σιδηροδρόμου έπέρασεν γρήγορα με την συνομιλίαν και όταν έ-

φθασαν εις το Βορδώ, περί την έκτην, ήσαν πλέον καλοί φίλοι.

Με όλην την αντίστασιν του Πέτρον, ό ύπότιος έφοβείτο μήπως έξοδεύση πολλά, ή κυρία Ζολλιέ τον έπήρεν εις το Ξενοδοχείον όπου κατέλυσε και τον προσεκάλεσεν εις το γεύμα.

Είς την άρχήν ό Πέτρος ήρνήθη επίμονώς. 'Αλλ' άμα είδεν ότι ή άρνησίς του θα δυσηρέσσει την κυρίαν Ζολλιέ, έπεισθη να δεχθ' ή και το δείγμα του το της έκτιμήσεως.

Η συμπεριφορά του εις το τραπέζι ένισχυσε την καλήν ιδέα, την όποιαν είχε σχηματίση ή σύζυγος του τραπέζιτου περί της τελείας άνατροφής του. 'Ο Πέτρος έφέρετο καθ' όλα ως άληθής ευπατρίδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ

'Ο ευπατριδής γίνεται ύπηρέτης

Το άτμόπλοιον επί του όποιου θα έπε-

«Βασιθήτε εις την έχεμύθειάν μου !» (Σελ. 142, στ. γ')

βιάζοντο ή κυρία Ζολλιέ και ή κόρη της, δέν θάνεχώρει παρα μετά τρεις ήμέρας. Είγαν φίλους εις το Βορδώ και δι' αυτό ήλθαν εις την πόλιν έκείνην ένωρίτερα.

'Ο Πέτρος, του όποιου ό μόνος τώρα σκοπός ήτο να επίτυχ' ή μίαν θέσιν εις το πλοίον, έξεκίνησεν εύθύς την έπαύριον διά να ιδ' ή τον πλοίαρχον, ό όποίος, έλκυσθείς από το ώραιον έξωτερικόν του, τον παρέπεμψεν εις τον οίκονόμου.

'Ο κ. Δενιέ, ό οίκονόμος του ύπερωικανείου, ηρώτησε τον Πέτρον άν έν γνώριζε την ύπηρεσίαν της τραπέζης και του κυλικείου, ό δέ Πέτρος, ό όποίος είχε μάθη γρήγορα να κάμνη πολύ δουλοκόλυτα πράγματα, άπήνησε καταφατικώς, βέβαιος ότι ή καλή του θέλη-

σις θα συνεπλήρωνεν ό,τι δέν έγνώριζεν άκόμη.

Το ύφος του ήρεσεν εις τον κ. Δενιέ, ό όποίος άσφάσισε να τον προσλάβη' πρώτα όμως τον ηρώτησεν άν ώμιλούσεν άγγλικά.

— Μάλιστα, κύριε, και γερμανικά και ισπανικά, άπεκρίθη ό Πέτρος. Ριονσαί.

— 'Ωραία ! τότε θα σας δώσω δέκα φράγκα περισσότερον.

— Δηλαδή ;

— Σαραντα φράγκα τον μήνα' σας φθάνουν ; Θα έχετε άκόμη και τα τυχερά σας.

— Μάλιστα, κύριε, είμεθα σύμφωνοι. — Πρέπει όμως να επιβιβασθήτε άπόψε, διότι έκείνος τον όποιον θάντικαταστήσετε είνε άσθενής από χθες και ή εργασία έμεινεν όπισω. 'Ελάτε να με άνταμώνεστε εδώ το άπόγευμα' εις τας τέσσερες. Θα επιβιβασθώ κ' έγώ και σας παίρνω μαζί μου.

— Πολύ καλά, κύριε, θα έλθω. 'Επέστρεψεν εις το Ξενοδοχείον και διηγήθη την έπιτυχίαν του εις την κ. Ζολλιέ, ή όποία ήτοιμάζετο να έξέλθ' με την 'Ελένην, διά να προγευματίσουν εις φιλικήν των οίκιαν.

— Θα ξαναϊδωθώμε στο πλοίον, τώ είπε' έγώ θα σας επιβλέπω.

— 'Ω, κυρία, μη λάβετε αυτόν τον κόπον, άπήνησεν ό Πέτρος. Είς το πλοίον δέν θα είμαι παρά ύπηρέτης και θα σας έφερα εις δύσκολον θέσιν άν έδειχνα ότι σας γνωρίζω. Δέν το επιθυμώ... 'Επιτρέψατέ μοι να προσποιούμαι ότι δέν σας είδα ποτέ, ούτε σας, ούτε την δεσποινίδα...

— 'Ελπίζω, ειπεν ή κυρία Ζολλιέ, ότι θα μου άπαντάτε τούλάχιστον όταν θα σας όμιλώ.

— 'Ω, αυτό βέβαια !

— 'Ε, είνε ό,τι χρειάζεται ! θάρρος, νεί μου φίλε, και καλή άντάμωσι σε λίγος !

— Άκόμη μία λέξι, κυρία ! 'Επιθυμώ να μείνη άγνωστον τόνόμά μου εις το πλοίον. 'Ενας Ριονσαί δέν είμπορεί να είνε ύπηρέτης. Δέν θα με γνώρίζουν παρά μέ το όνομα Πέτρος.

— Βασιθήτε εις την έχεμύθειάν μου, άπεκρίθη ή κυρία Ζολλιέ, τείνουσα την χείρά της εις τον νέον, ό όποίος την έφερεν εις τα χείλη του με κίνημα κομποτάτον.

Η 'Ελένη έμμήθη την μητέρα της και υπεργρανευθή πολύ όταν έλαβεν έκ μέρους του νέου το ίδιον δείγμα τιμής.

'Ο Πέτρος άναλαμβάνει ύπηρεσίαν.

Μείνας μόνος ό Πέτρος, έκλεισε την βαλίτζαν του, έπρογευματίσε και έξήλθε

διά να ρίψη εις το ταχυδρομείον την έπιστολήν πού είχε γράψη διά την άδελφήν του. 'Εκαμεν ένα περίπατον εις την πόλιν, και κατόπιν επέστρεψε να πάρη τα πράγματά του δια νάνταμώνη τον κ. Δενιέ εις το γραφείον των ύπερωικανείων, όπου είγαν δώση συνέντευξιν.

Μετά μίαν ώραν, άνελθόν δι' άτμακάτου εις το παμμέγιστον πλοίον, το όποίον ώνομάζετο 'Ωβέρνη, έξήτησε με ζωηραν περιέργειαν την νέαν πλωτήν του καιοικίαν.

'Ο οίκονόμος τον είχε προσλάβη με την συμφωνίαν να ύπηρετ' εις το τραπέζι και να καθαρίζει τα κρυστάλλινα και άργυρά σκεύη' τώ έδειξε λοιπόν το σκευοφυλάκιον, τώ έξήγησε την ύπηρεσίαν του, τώ έδωσε μερικάς στοιχειώδεις οδηγίας και τον άφισε μόνον με διάκόσια μαχαιροπήρουνα, τα όποια έπρεπε να τριψη με την πέτραν και να τα κάμη να στίλθουν ως να ήσαν καινούργια.

Κατευχαριστημένος διότι έξεπληρώθη ό σκοπός του, ό Πέτρος ήρχισε την εργασία με ζήλον. Δέν τον έμελε καθόλου διά την ύποδεεστέρα θέσιν εις την όποιαν εύρέθη, διότι μόνος του το ήθέλησε.

Ημπορούσε να πάρη δύο χιλιόφραγκα, όπως τώ έλεγεν ή αδελφή του, να ταξειδεύση άνέτως και να φθάση εις την 'Αμερικήν με άρκετά άνόμη χρήματα.

'Αλλ' άν άπετύγγαγεν ή άποστολή του ; 'Αν έναυάγει ;

'Αν ή μητέρα του και ή αδελφή του, μένουσαι μόναι πολύν καιρόν, έστερούντο τίποτε ;

Ποίος τύψεις θα είγχε ! 'Ενθ' τώρα απεναντίας ήτο υπερήφανος πού έκέρδιζε τα προς το ζήν. Και περηχαρής, ήρχισε να τερπειζη έν άσμα.

'Αλλ' έσταμάτησεν άποτόμως.

« Πέτρε φίλε μου, σώπαινε ! έσυλλογίσθη. Μη λησμονής ότι τώρα είσαι ύπηρέτης, και ότι ένας ύπηρέτης καθώς πρέπει, δέν είμπορεί ούτε να τραγουδή ούτε να σφυρίζη εις το σπίτι του κυρίου του. Φανώ άξιος να είσαι... ό καρμύριος του ίδιου έαυτού σου ! »

'Εγέλασε με αυτήν την σέψιν και έξηκολούθησε να τριβ' ή μαχαιροπήρουνα.

'Ο κ. Δενιέ επανήλθε μετά δύο ώρας και έφάνη πολύ εύχαριστημένος από την εργασία του. Το έδειχνε μάλλον ή φυσιογνωμία του και το ύφος του, παρά τα λόγια του.

— 'Ηθελα ένα παιδι επίτηδειο σαν και σένα, τώ είπε, διά να κάμνη τα νικελτής σάλας. 'Εκείνος πού έχω τα τριβεί άσχημα. 'Αμέσως θαμπώνουν και αυτό με στενοχωρεί, προπάντων την ήμέραν του άπόπλου. Διότι ό κύριος πλοίαρχος

όλα τότε τα παρατηρεί και τα έξετάζει. — 'Αν θέλετε να τα τριβώ κ' έγώ μαζί με τον άλλον, προσεφέρθη ό Πέτρος, όταν ή εργασία θα γίνεται από δύο, θα είνε καλλίτερα.

— Μπράβο ! δέχομαι ! και σ' εύχα-

«'Ηθελα ένα παιδι επίτηδειο σαν και σένα...» (Σελ. 143, στ. α')

ριστώ παρά πολύ. Πηγαινεί πέ του ότι θα τον βοηθήσης' αυτό θα του καλαρέση.

'Ο Πέτρος, εύτυχής διότι του έδθη εύκαιρία να φαν' εύάρεστος εις τον προϊστάμενον του, έπήγε να κάμη και την εργασία του άλλου ύπηρέτου. Την έκαμε καλά και γρήγορα, όπως κάθε τι

πού επιχειρούσε, και είγαν ούτω την εύχαριστήσιν να ύποχρέωση δύο ανθρώπους, μετά των όποιων θα συνέζη εις το πλοίον όλόκληρον μήνα.

'Ο άπόπλους

Η άκόλουθος ήμέρα έπέρασε πάλιν με προετοιμασίας. 'Επειτα ήλθεν ή πρωία του άπόπλου.

'Ο καιρός ήτο ώραιος. 'Εστρωσαν το τραπέζι ως να ήσαν εις την ξηράν, χωρίς ιδιαίτερα προφυλακτικά μέτρα.

Περί την δεκάτην έφθασαν οι επίβάται. 'Ο Πέτρος πολύ άπησυχολημένος, δέν ήμπόρεσε να παρακολούθηση την επιβίβασιν και δέν έμαθεν άμέσως άν αί νεαί του φίλοι είγαν έλθη.

Βαθεία συγκίνησις τον κατέλαβε την υπεράτην στιγμήν του άποχαριστισμού προς το πάτριον έδαφος' αλλά δέν είχε καιρόν να το συλλογισθ' όσον ήθελε' διότι τον έκάλουν από παντού.

'Αλλά εις την συγκίνησιν αυτήν προσετίθετο και κάποια άνησυχία : Θα ένινε το πλοίον ; Θα ήμπορούσε και τότε να κάμνη την ύπηρεσίαν του ; Θαπέφευγε την ζάλην και την ναυτίαν ;

'Επιτέλους έσώκωσαν την άγκυραν, το τεράστιον σκάφος έσεισθη, έξεκίνησε, και μετ' όλίγον έκτύπησεν ό κώδων του προγεύματος.

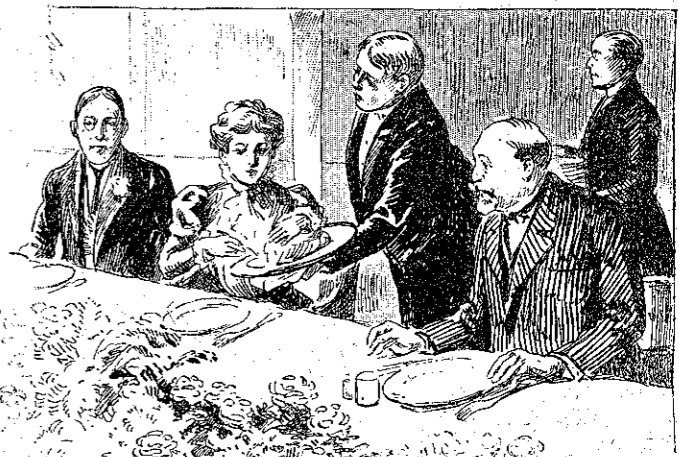
'Ο Πέτρος είδε τότε με χαράν την κυρίαν Ζολλιέ και την κόρη της να εισέρχωνται και να λαμβάνουν θέσιν πλησίον του πλοίαρχου Δελάρ, του όποιου ή αγαθή φυσιογνωμία ήρεσεν εύθύς έξ αρχής εις τον νέον.

Αί κυρίαί δέν τον είδαν άμέσως και τον άνεζήτησαν διά του βλέμματος εις το πλήθος των ανθρώπων πού έπηγαινοήρχοντο. 'Επιτέλους τον ανέκαλύψαν και ή κυρία Ζολλιέ τον έκάλεσε διά νεύματος.

'Ο Πέτρος προσέτρεξε και ύπεκλήθη έμπρός των ως ύπηρέτης.

— Χαίρω πολύ πού σας ξαναβλέπω, τώ είπεν ή νέα του φίλη, αλλά και συγχρόνως λυπούμαι πού σας βλέπω έτσι... θάρρος, καλό μου παιδι !

— 'Ω, θα έχω, κυρία... σας εύχαριστώ !

«'Υπηρετούσεν εις το τραπέζι...» (Σελ. 143, στ. γ')

— Μην ξεχάετε ότι είμεθα φίλοι σας, προσέθεσεν ή χαριτωμένη 'Ελένη ;

— Εύχαριστώ, δεσποινίς. Κ' επανήλθεν εις την ύπηρεσίαν του, ύπερήφανος συγχρόνως και στενοχωρημένος διά την παράδοξον θέσιν, εις την όποιαν εύρίσκετο έκουσίως.

(Έπειτα συνέχεια)

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

(Ηπειρωτική Παράδοση)

Τι ώρα και τι μελωδικά που παίζει εκεί κάτω ένα βοσκόπουλο τη φλογέρα! Όλα τα πουλιά επάνω στα κλαδιά των δένδρων σώπασαν με μιάς το γλυκύτατο κελάδημά τους, για ν' απολαύσουν την αρμονική μελωδία της γλυκιάς φλογέρας. Στόν ίσκιό ενός θεράτου πλατάνου κάθεται σταυροπόδι το βοσκόπουλο και κοντά του ένας υπερήφανος σκύλος, ο αγχριστός σύντροφός του.

Μπροστά του ανοίγεται ένα απέλειωτο λουλουδοσπαρμένο λειβάδι, που το πιτίζουν καθάρια νερά. Εκτός από τους ήχους των κουδουνιών των προβάτων που βόσκουν αφρόνιστα στο λειβάδι, τίποτε άλλο δεν ακούεται γύρω. Παντού νεκρά... "Αχ! αυτό το ωμόρφο και υπερήφανο βοσκόπουλο, αυτός ο βασιλιάς που εξουσιάζει τόσες πολλές ψυχές και τόσο άπερanto κάμπο, εμάγεψε με κίνητη τη φλογέρα του. Όλη τη Φύση!.. Λίγο παρέκει είναι σκυμμένο και κρατάει στο χέρι φαλλίδι για να κουρέψει ένα πρόβατο, το μικρότερο του αδελφάκι, ο Γκιώνης, παιδί σαν άγγελος, με μάγουλα κόκκινα σαν το ώριμο μήλο που είναι πάνω στη μηλιά και περιμένει ντροπαλά το λαιμαργό άνθρωπο να το κόψει, με ξανθά μαλλιά και μάτια γαλανά. Είναι γιοι πλούσιων γονέων.

Ο μικρός βοσχος είναι λιγάκι συλλογισμένος σε κάθε φαλλιδιά που ρίχνει κάτω τουλούπες χιονόλευκο μαλλί, αφήνει κ' ένα μικρόν αναστεναγμό. Τι πράζει;... "Ενώ όλα γύρω του γελούν, αυτό το συμπαθητικό μου βοσκόπουλο γιατί να στέκει συλλογισμένο και να μαραινεται; Κάτι θα προαισθάνεται... Την εύτυχη ζωή των πολυαγαπημένων αυτών αδελφών μονάχα ο διάβολος μπορεί να ζηλέψει...

Βραδυάζει. "Όλα τα γλυκόφωνα πουλιά μ' ένα τελευταίο τους τραγουδι κλονυχτίζουν τη Φύση και πηγαινούν να κοιμηθούν. Ο ήλιος σιγά-σιγά χάνεται πίσω από τις ραχούλες. Δεν ακούεται παρά η δυνατή και μονότονη φωνή των βοσκών, που συμμαζεύουν την ώρα εκείνη το κοπάδι για να το οδηγήσουν στο μακρυνό μαντρί. Προχωρώντας αρκετά έξωφα άκουσν βέλασμα προβάτων στον τόπο που ήταν πρῶτα, και ο μεγαλύτερος αδελφός στέλλει το μικρότερο να πάη να βρῆ το πρόβατο και να το σιμῆ με τη στρούγγα. "Επρέξε το μικρό βοσκόπουλο στον τόπο που άκούεταν το βέλασμα και τίποτε δεν βλέπει. Γυρνῶ και το λέει του αδελφού του. Προτού να τελειώση το λόγο του, άκούεται πάλι το βέλασμα. Ξανά πηγαινει και τίποτε δεν βρίσκει. Γυρνῶ στον αδελφό του και κει που του μιλούσε τρομαγμένο, πάλιν άκούεται το

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Σε πόσες ημέρες λογαριάζει η αφεντιά σου πως θα μπορούσαμε να μεταχειρισθούμε πάλι τα ποδαράκια μας;

— "Όσο για μένα, απερίφη ο Δόν Κιχώτης, κτυπημένος έλεεινά, δεν είμπορώ να προσδιορίσω ακριβώς τον αριθμόν. Είθεύρω μόνον ότι για όλ' αυτά παιώι εγώ. Δεν έπρεπε ποτέ να σηκώσω το ξίφος εναντίον ανθρώπων, σί ο παιώι δεν ήταν χειροτονημένοι ιππότες σαν έμέ. Τιμωρούμαι ακριβώς διότι παρέβην τους νόμους της Ιπποσύνης. Δι' αυτό, αδελφέ Σάντσο, εις το εξής δσάκις μάς προσβάλλουν τέτοιοι παληάνθρωποι χυδαίοι, σαν έκεινους τους αγωγιάτας, μήν περιμένης να τραβήξω εγώ το σπαθί μου, γιατί δεν θα το κάμω ποτέ. Ξεμπέρδευέ τα με αυτούς μόνος σου' είναι δική

σου δουλειά να τους τιμωρῆς όσο που βαστά η καρδιά σου.

Ο δυστυχής Σάντσο δεν έφάνη ποσῶς ευχαριστημένος από αυτήν την παρωχητήν.

— "Αφέντη, απερίφη, εγώ είμαι ένας άνθρωπος ήσυχος, ήμερος, ειρηνικός, έχω να θρέψω γυναίκα και παιδιά. Μ' άρέσει πολύ καλλίτερα να συγχωρώ τους έχθρους μου παρά να τους πολεμῶ. "Ας μου επιτρέψη λοιπόν η Έκλαμπρότης σου να της φανερώσω, ότι από εδώ κ' έμπρός έννοώ να συγχωρώ κάθε προσβολή που μου έκαμε, μου κάμει ή μπορεί να έχη διάθεσι να μου κάμη οποιοςδήποτε άνθρωπος, από ψηλά ή χαμηλά, πλούσιος ή πτωχός, ευγενής ή χωριάτης, χωρίς καμμία άνεξαιρέτως έξαιρέσι!

— "Ηθελα, έστέναξεν ο Δόν Κιχώτης, να είχα περισσοτέρην πνοήν δια να όμιλώ εύκολότερα μαζί σου, ή να με άφινε μίαν στιγμῆν ο πόνος αυτός που με κρατεί στα πλευρά, διότι τότε, Σάντσο, θα έπροσπαθούσα να σε βγάλω από την πλάνην σου.

— Πιστεψε, αφέντη, εις τον λόγον της τιμῆς ενός δυστυχισμένου ανθρώπου, υπέλαβεν ο Σάντσο, ότι αυτή την ώρα έχω μεγαλύτερη ανάγκη από μπλάστρια παρ' από λόγια. Προσπάθησε, αφέντη, να σηκωθῆς και θα καταφέρωμε τον Άχαμνόντα να σταθῆ κάπως στα πόδια του, αν και δεν του αξίζει, γιατί αυτός είναι όλη η αίτια των πόνων που υποφέρουμε τώρα. Ποτέ δεν έπεριμένα τέτοιο πράγμα από τον Άχαμνόντα! Άλλού τα κακαρίσματα κ' άλλού γεννῆ ή κόττα, όπως λέει μιά παροιμία. Κι' όπως λέει μιά άλλη, πολύ σωστά, για να καλεσθῆς έναν άνθρωπο, ή ένα άλογο, πρέπει πρώτα να φῆς μαζί του ένα κοιλό άλάτι.

— Πάσες τα παράπονα κ' άντλησε δύναμιν από την ίδια την αδυναμίαν σου, Σάντσο! υπέλαβεν ο Δόν Κιχώτης. "Ας ίδωμεν τώρα εις ποίαν κατάστασιν εύρισκεται ο Άχαμνόν, διότι επιτέλους έν άλογον ζῶον δεν είμπορεί να μάς πταιή εις τίποτε.

Με τριάντα «ώχ!», μ' εξήντα στεναγμούς και μ' εκατόν είκοσι κατάρας έναντίον εκείνου—οισοδήποτε και αν ήτο—που έγεινεν αίτια να πάθη όλ' αυτά, ο Σάντσοσ Πάνθας κατώρθωσε να σταθῆ εις τα πόδια του και να εύρη την ίσσορροπίαν. Τότε είδεν ότι ο Δόν Κιχώτης ήτο όλως διόλου άνικανος να περιπατήση και ότι είχε τα πλευρά του μαύρα από το ξύλον. Εύτυχῶς όμως το γαϊδούρι του Σάντσου, το όποιον φρονίμως είχε μείνη έξω από την συμπλοκήν, διατῆρει ακμάσιος τας δυνάμεις. Ο ιπποκόμος, με μεγάλον κόπον, έφόρτωσε σαν σακί τον κύριόν του εις την ράχιν του Παρδαλού, έδρασε εις την ούραν του

τον Άχαμνόντα και κοῦτσα-κοῦτσα, σύρων το γαϊδούρι από το καπίστρι, έξεκίνησε προς το μέρος όπου ήλιπιζε να συναντήση τον μεγάλον έξοχικόν θρόμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Πραγματικῶς, η πομπή δεν άργησε να εύρη τον δρόμον, και προς μεγάλην του χαράν, ο Σάντσοσ είδεν εκεί-κοντά έν μικρόν πανδοχείον. Την καλοτουχίαν αυτήν άνήγγειλεν εις τον Δόν Κιχώτην, ο όποιος έδήλωσε κατά την συνήθειάν του, ότι θα ήτο κανένας πύργος. Ο Σάντσοσ υπεστήριξε με την μεγαλητέραν βεβαιότητα, ότι ήτο απλούστατα ένα χάνι. Άλλά με την ίδίαν βεβαιότητα ο Δόν Κιχώτης άντέτεινεν ότι ήτο πύργος. "Επέμειναν και ο εις και ο άλλος εις τὴν ιδέαν του, και τόσον πολύ, ώστε η φίλονε κεία των έξηκολούθησε μέχρι της στιγμῆς που έφθασαν εις την θύραν.

Ο πανδοχεύς, βλέπων τον Δόν Κιχώτην έξηπλωμένον εις το γαϊδούρι σαν σακί με άλευρι, εξήλθε και ήρώτησε τί έχει ο άνθρωπος. Ο Σάντσοσ απερίφη ότι ο αφέντης του είχε πέσι, από την κορυφή ενός βράχου και ότι το πέσιμον αυτό του είχε πληγώση κάπως άσχημα τα πλευρά. Η γυναίκα του πανδοχέως, φύσει πονετική και πρόθυμη, έτρεξεν άμέσως, και με την βοήθειαν της κόρης της και μιάς υπηρετριας, η όποία ώνομάζετο Μαρτιόρνα, μετέφερε τον Δόν Κιχώτην και τον έξηπλωσεν εις ένα κρεβάτι, εις το καλλίτερον δωμάτιον του πανδοχείου. Και ναί μεν το δωμάτιον αυτό δεν ήτο παρά μία σοφίτα, ή άποθήκη δια τον σκάνον, άλλ' όπωσδήποτε ήτο το καλλίτερον. "Εκει η ξενοδόχος και η κόρη της έκάλυψαν μ' έμπλαστρα τον ιππότην από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ενώ η Μαρτιόρνα έκρατούσε το κερί. "Ενώ δε ειργάζοντο ούτω, παρετήρησαν εις τον εκεί παριστάμενον και κρυφιστενάζοντα Σάντσοσ, ότι ο αφέντης του είχε παντού, σχεδόν εις όλον του το σώμα, μώλωπας και ότι αι πληγαι αυτάι έφαινοντο προσερχόμεναι μάλλον από βο-

— "Α, μπᾶ, όχι! δεν είναι από ξύλο, απερίφη ο πονηρός Σάντσοσ. Ο βράχος όμως ήταν παντού μυτερός και φαίνεται ότι κάθε του μύτη άφισε το σημάδι της. Άλήθεια, προσέθεσε, δεν μπορείτε να βάλετε κατά μέρος λίγη απ' αυτή την άλοιφή; Μπορεί να χρειασθῆ και για άλλον.

— Τι; μήπως έπεσες και του λόγου σου; ήρώτησεν η ξενοδόχος.

— "Όχι, απερίφη ο Σάντσοσ, εγώ δεν έπεσα... φοβήθηκα όμως πολύ... "Όταν είδα τον αφέντη μου να κατακυλιᾶ, μ' έπιασε ένα πράγμα άλλωτίωτικο. Μου φάνηκε... πῶς να σου πῶ; σά να μ' έδρασαν και μένα με χίλια ραβδιά. Πραγματικῶς είδα έπειτα πῶς έχω στο σώμα τόσα σημάδια, όσα και ο Δόν Κιχώτης.

— Πῶς είπες ονομάζεται ο αφέντης σου; ήρώτησεν η ξενοδόχος.

— Δόν Κιχώτης από την Μάγκην. Είναι, που λές, ιππότης πλαυνέδιος, ένας από τους καλλίτερους και γενναίωτους που είδε ποτέ ο κόσμος.

— Και τί θα πῆ πλαυνέδιος ιππότης, σῶς παρακαλώ; ήρώτησεν η υπηρέτρια.

— Δεν το ξέρεις αλήθεια; απερίφη ο Σάντσοσ. Πλαυνέδιος λοιπόν ιππότης θα πῆ... να, πῶς να σου το πῶ;... σήμερα να δέρνεσαι και αύριο να γίνεσαι βασιλιάς, αυτοκράτορας... σήμερα να μην έχεις να φῆς, και αύριο να έχεις όλόκληρα νησιά δικά σου και να

τά χαρίτζης στον πιστό ιπποκόμο σου. Ο Δόν Κιχώτης ήκουσε με μεγάλην προσοχήν αυτήν την συνομιλίαν. Άνεσηκώθη εις το κρεβάτι του όπως ήμπούρεσε και λαμβάνων την χείρα της ξενοδόχου, της είπε με την μεγαλητέραν εύγένειαν:

— Πιστεύσατε, χαριτωμένη Δέσποινα, ότι η ύπηρεσία την όποιαν μου έκάματε με τόσην προθυμίαν και άβρότητα, θα μείνη χαραγμένη εις την μνήμη μου, τουλάχιστον όσον καιρόν θα διαρκέση και η ζωή μου. Και εόν δεν ήμουν από πρῖν δεσμευμένος μ' εκείνην, της όποιας προσφέρω σιωπηλῶς το όνομα, οι όφθαλμοί της θελητικής αυτής Δε-

σποινίδος η όποια θα εινε θεδῶιως προσφιλης σας θυγάτηρ, θα μετέβαλλον τώρα την έλευθεριαν μου εις δουλειαν.

Η ξενοδόχος και η κόρη της απέμειναν ως κεραυνοπληκτοι άκούσασαι τα λόγια του ιππότη, τα όποια δι' αυτάς ήσαν κινεζικά. Μαντεύσασαι όμως, ότι έπρόκειτο περι φιλοφρονημάτων ένδς εύγενούς και εύγνώμονος ανθρώπου, τον ευχαριστήσαν δια την μεγάλην καλωσύνην του και τον άφησαν ήσυχον να κοιμηθῆ ως το πρωί.

Το πρωί ήτο τόσο καλλίτερα, ώστε επέμεινε να σηκωθῆ και να εξακολουθήση το ταξείδι του, διότι, έλεγε, κάθε στιγμή παρεσχόμενη έν άπραξία, ήτο άπώλεια δια τον κόσμον, ο όποιος έπερίμενε την βοήθειαν και την προστασίαν του.

Ο δυστυχής Σάντσοσ θα έπροτιμούσε να καθήση εις το κρεβάτι, διότι η όλιγη άλοιφή που έμεινε δι' αυτόν, δεν του έκάμε μεγάλα πράγματα. Ο Δόν Κιχώτης όμως τον προέτρψε να σηκωθῆ και να άνδυθῆ, κατέθη κατόπιν εις την αὐλήν κ' έσέλλωσε μόνος του τον Άχαμνόντα κοί τον Παρδαλόν. "Επειτα καθάλικεύσας τον κελητά του και αρπάξας ένα μακρό ξύλον που εύρίσκετο εις την αὐλή, δια ν' άντικαταστήη το δόρυ που του είχε σπᾶση ο άνεμόμυλος, εκάλεσε τον οικοδεσπότην και τῶ ώμίλησεν ως εξής: ("Έπεται συνέχεια) KIMON ALKIDHS

"Εκάλυψαν μ' έμπλαστρα τον ιππότην από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν..." (Σελ. 147, στ. α')

"Κοῦτσα-κοῦτσα, σύρων το γαϊδούρι..." (Σελ. 147, στ. α')

Ο ΦΟΝΟΣ ΕΝΟΣ ΘΗΡΙΟΥ

Όλονυχτης ο Μάρτης έρραινε με τη δροσιά του τη γλόη και τ' αγέρι του βουνού άπαλά την εγαίτευε με την πνοή του. Όταν την αύγη ο ήλιος έσκόρπιζε σαν άσωτος κληρονόμος τής χρυσάφι του στη γή, κάθε τρίχα τής γλόης έστολιζετο και με ένα διαμάντι. Τα μπουμπούκια τής τριανταφυλλιάς τρυφερά και άμαθα ακόμη στής δροσιές του Μάρτη, κρατούσαν την νύχτα σφιχτά άγκαλιασμένα τα πέταλά τους. Μα όταν την αύγη τα ζέσταινε ο ήλιος με τής άχτιδες του, εφούσκωναν άπ' τη ζωή και τη νεότη, θαρρετά και πρόσχαρα έδειχναν την καρδούλά τους στον καλόν ήλιο κ' έσκόρπιζαν στον άέρα τη μυρωδάτη άναπνοή τους. Η μέλισσες με βουητό πετούσαν γύρω στην άνθισμένη ροδακινιά, ροφούσαν άπλήστα το μέλι από τα λουλούδια της και γκρέμιζαν στο κάθε πάτημά τους τα ρόδινα πέταλα στη γή. Στο χαμηλό σπιτάκι, τριγυρισμένο από τον άνθισμένον κήπο, κουνάει ή

μάννα το μικρό της και γλυκά το να-νουρίζη. Κοιμήσου, γυρόκα μου, γλυκά κ' εγώ σε να-νουρίζω και με τραγούδια εύμορφα τον ύπνο σου στο-λίζω. Για τα πλαγίσιμα μαλακά τα σύννεφα σου στρώνω και με τα τριαντάφυλλα το στρώμά σου μν-τρώνω. Έλατε, άγγελούδιά μου, τραγούδια να του πείτε και οεις όνειράτα χρυσά, τριγύρω του σταθήτε. Ο σπουργίτης, καθισμένος στην άνθισμένη ροδακινιά και το νεότερο χελιδόνι στην παλιή φωλιά του, συνοδεύουν με το τερέτισμά τους το νανούρισμα τής μάννας. Ένα εκατόφυλλο τριαντάφυλλο σακφαλώνει στην κορφή τής τριανταφυλλιάς και σε κάθε πνοή του άνεμου χαιρετίζει από το άνοιχτό παράθυρο το παιδάκι κ' ένα κομμάτι ούρανου καθρεπίζεται στα γαλανά ματάκια του. Γλυκειά παρθένα Παναγιά μου, Σέρεis τής μάννας τον καϊμό, Φύλαγε πάντα το μικρό μου...

Η μάννα κόβει το νανούρισμα και βλέπει με τρόπο ένα θηρίο, που μπήκεν από το άνοιχτό παράθυρο. Ήταν μία μέλισσα. Τι θέλει αυτή εκεί μέσα; Μην ένόμισε τα κόκκινα χελιδνία του παιδιού τριαντάφυλλο; Η μέλισσα κάνει το μέλι, αλλά έχει και κεντρί. Η μάννα μ' ένα μαντήλι κυνηγάει τη μέλισσα, μα κεινη πάντα με βουητό πετῶ γύρω στο παιδί. Το παιδάκι ξαπλωμένο άναπαυτικά στην κούνια του, έχει το παχουλό χεράκι του έξω από το χιονάτο σεντόνι και τα ματάκια του μισοκλεισμένα. Μα σαν δεν άκούει τής μάννας το νανούρισμα, τ' άνοίγει και την θωρεί μ' έκπληξη να κυνηγάει τη μέλισσα με το μαντήλι. Εκείνη πεισματάρα, ποτε άνεβαίνει ψηλά στο ταβάνι και ποτε χύνεται ίσια στο παιδί. Η μάννα θυμώνει πλεο πολύ και μ' ένα δυνατό χτύπημα του μαντηλιού, την πετῶ στο πάτωμα κ' εκεί άσπλαγγχα την λιώνει με το ποδάρι της. Είνε κακιά ή μάννα, όταν ύπερασπίζεται το παιδί της. Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Σελis ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Σκοτάδι απλώνεται Νύχτα βαθεία. Σκορπάει το βουνό γύρω Ούράνιο μύρο. Σταυρός άθάνατος Στέκει σε σκόρπια άνάμεσα κρανία Στην γή την κρύα. Στο άγιο ξυλό του Τα χέρια τ' άπιστα κάρφωσαν Σένα, Κατηραμένα! Στεφάνι ακάνθινο, Που ο πόνος Σου τ' έχει βαμμένο μ' αίμα, Φορεis για στέμμα.

Κ' ένα παράπονο Χύνει στην όψη Σου τ' όχλου ή κακία Κι' άχαριστία.

Μα πάλι σγύρσει Για κείνους ζήτσης, πούπεσαν θύμα Σε τέτοιο κρίμα!

Άνθρωπε άχάριστε, Καθ' ευεργέτης σου πρέπει να βάνη Πόνου στεφάνι;

Πάντα ή άλήθεια Θέλει μαρτύρια, π'ό δάκρυα ρέμμα! Βγαίνει άπ' το αίμα!

Κρητικοπούλα ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΕΜΜΟΡΦΙΕΣ Β'

Είχα άπομακρυνθῆ από την πόλιν, χωρίς να το καταλαβαίνω, μεθυσμένη από την μονότονη ίσως αλλά τόσο γλυκειά ευχαρίστησι, που χαρίζει ή άνοϊξιατική αύρα, όταν μας άφίγη τά έλαφρά της φιλήματα στο γοργό πέρασμά της, ένθ' ο ήλιος, σαν φιλόστοργος πατέρας, μας χαιδεύει με τής άκτίνες του. Ήμουν στηριγμένη στο χέρι τής άδελφής μου και προχωρούσαμε άσυναισθήτως, σιωπηλά εκείνη, άμίλητη εγώ. Ο δρόμος ήταν έρημος σχεδόν, και στην ήσυχία του μεσημεριού άκούσαμε άπομακρυσμένον κρότον κουνουριών κι' ένα εϋθυμο σφύριγμα. Άπ' εκεί κιά άρχισαν τα χοράφια, οι άγροί, τά λειβάδια, ή φύσις. Σ' όσο μικρή πόλι και άν βρισκόμαστε, αισθανόμεθα πάντα τη διαφορά, άμα περάσωμε τα όρια της και φθάσωμε στην έξοχή κάτω από τον ούρανό, στην άπέραντη έκταση, που απλώνεται μπροστά μας, νοιώθωμε τόν εαυτό μας έλαφρωμένο από κάθε βάρος, ζωηρότερο, έλευθερώτερο!

Άφησα το χέρι τής άδελφής μου και έπήδησα στο μισοκακασμένο από χλόη χοράφι. Η ψιλή βροχούλα, που έπεσε την νύχτα, έδωσε στο χόρτο το δροσερό πράσινο χρώμα, που τόσο μ' άρέσει. Που και που έλαμπαν τα πρώτα «μη με λησμονε» με τη μικρούλα ούρανη στεφάνη τους. Στολισθήκαμε κι' ή δυο μ' ένα μπουκετάκι από το συμπαθητικό άνθος, που συμβολίζει την άνάμνησιν κι' έξακολουθήσαμε το δρόμο μας μακρυνά, πολύ μακρυνά ακόμη. Πλάι σε μία βουσουλά, που τρέχει άδιάκοπα, εκεί που ή βλάστησις είνε άφθονώτερη, ίσως από το πολύ νερό, ένα κοπάδι άρνάκια μικρά-μικρά έπηδούσαν γύρω τής μητέρας τους και ο βοσκός, ένα μεγάλο, δυνατό και ύψηλό άγόρι, ξαπλωμένος χάμα με μισοκλεισμένα μάτια, έψιθύριζε μέσα στα δόντια του ένα τραγούδι του χωριού του. Έστάθηκα λιγάκι. Έπηρεα μια βαθεία βαθεία άναπνοή και άφησα το βλέμμα μου ν' άγκαλιάσει δλόκληρη τη γύρω φύσι. Μα ο ήλιος άρχισε να χάνη τη δύναμή του. Ήταν καιρός κιά να γυρίσωμε. Το άεράκι που εφυσούσε τώρα, έκτυπούσαν άπ' έδω κι' άπ' εκεί άκριβώς κοντά σε' αυτιά μου, τη λεπτή γάβα που εφορούσα στο κεφάλι μου, και άφησε ένα έλαφρό, παραίξενο αλλά και άρμονικό ήχο.

μαγευτικής έξοχής μου άλλάζει. Την γαλήνη της ταράζει ο θυμός τής μαινομένης θαλάσσης. Μόνον τα πουλιά εξακολουθούν τα τραγούδια των, κάπου κάπου σταματούν σαν να θέλουν να εξηγήσουν τον φοβερόν αυτών θυμόν, άλλ' άρχίζουν πάλιν άμέσως δυνατώτερα. Πόσες φορές έμενα έκστατική έμπρός στο μεγαλείον του ταραγμένου πελάγους! Μίαν από τες κακές εκείνες ώρες τής θαλάσσης, που ήμουν καθισμένη στο μουσάγιο, είδα πέρα, βαθεία προς τον ορίζοντα, μίαν βάρκα να παλαίη με τά κύματα. Μου εφάνητο ότι ήκουα την φωνήν των δυστυχισμένων εκείνων, ότι έβλεπα την άγωνίαν που έκρατούσε τους ίδιούς των, οι όποιοι τους έπεριμέναν προσευχόμενοι. Έπειτα έσκαπτόμη τους εϋτυχείς, τους πλουσίους τής πόλεως, που άμερόμνοι για δτι συνέβαινε γύρω των, εβρισκαν τον καιρόν πολύ βραχύν δια την εϋτυχίαν, για την χαράν των, έν φ' άλλοι δυστυχισμένοι, μονάχοι άντικρύ στον κίνδυνον, ένόμιζαν τες στιγμές για όρες... Ένθυμούμαι ότι ακόμη εις τον βπνον μου εϋρέθην στην ίδίαν θέσιν, ή θάλασσα ήταν πάντα άγριεμένη, ή βαρκούλα έπάλασε πάντοτε, και μόνον τα πουλιά έφριπταν τες χαρούμενες νότες των στη γύρω λύπη!...

Εξόριστος Άτθιis

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

Σ' ένα ξενοδοχείον είχαν πάγη μιά φορά δυο χωρικοί για να γευματίσουν. Κάθησαν, έφαγαν, έπλήρωσαν και ήτοιμάζοντο να φύγουν. Άλλ' έξαφνα ο ένας σταματῶ τον άλλον και του λέγει: —Στάσου, κουμπάρε, και λίγο έλειψε να χάσωμε αυτό το τυχερό. Και του εδείκνυε το επί τής τραπέζης ευρισκόμενον μπουκάλι, γεμάτο κρασί. —Τι τυχερό; τον έρωτῶ ο άλλος. —Νά! δεν βλέπεις; του άπαντῶ ο πρώτος, πώς αυτό το κρασί είνε πληρωμένον έν τῷ εργοστασίῳ;

Ο άλλος, σαν να μη το 'καλοπίστευε, το έπιασε στα χέρια του, το είδε, το ξαναείδε και με μεγάλη χαράν άνεφώνησε: — Πράγματι, σωστά το ειπες: Οίνος άγνός εκ σταφυλής πληρωμένος έν τῷ εργοστασίῳ. Και άμέσως δεν έλασε καιρό παρα άρπαξεν από το τραπέζι το τιμπουσιόν, άνοιξε το μπουκάλι και άρχισε να κερνῶ. Τά ποτήρια 'γέμισαν δυο-τρεις φορές και το μπουκάλι άδειασε.

Ήσαν έτοιμοι για να φύγουν, όταν το γκαρσόνι του ξενοδοχείου τους φωνάζη: —Ε! πῶς; έτσι φεύγουνε χωρίς να πληρώσουν το κρασί που ήπιαν; — Άγράμματε, άπαντῶ ενας από τους δυο, δεν βλέπεις τι γράφει πάνω στο μπουκάλι; «Οίνος πληρωμένος έν τῷ εργοστασίῳ». Το γκαρσόνι, άμα ήκουσεν αυτό, δεν ήμπούρε να κρατηθῆ από τά γέλια. Άλλ' ή σοβαρότης την οποίαν έλαβεν εκ νέου, τους ήνάγκασε να προσέξουν ότι κάτι

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

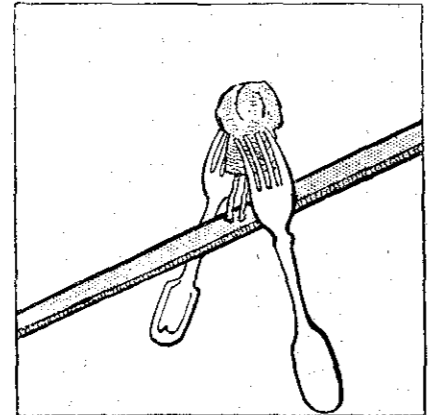
Θαλασσιόν... καπέλλο.

Το καπέλλο αυτό εϋρέθη εις τα δίκτυα ενός φαρῶ τής Βρετάνης. Φαίνεται ότι κάποτε έπεσαν εις την θάλασσαν, έμεινεν εκεί-μέσα πολλόν καιρόν και εϋφύτρωσαν επάνω του φύκη και άλλα θαλάσσια φυτά, τά όποια το στολίζουν περιεργότατα.

ριστά άνοικτόν. Άμα εκλείετο όμως, ήτο αδύνατον πλέον να θγάλη κανείς το δάκτυλόν του και εις την παραμιχράν άπόπειραν άποδράσεως ήσθάνετο τόσον δριμύεις πόνους, ώστε ήτο ύποχρεωμένος να μείνη εκεί καθ' όλον το διάστημα τής λειτουργίας και... να σωμαίνη.

Το βούλωμα που περιπατῆ.

Λάβετε ένα βούλωμα από μοπιλίαν σαμπάνιας: καρφώσατε από κάτω δύο καρφία και εις τά πλάγια δύο κρησούνια, όπως δείχνει ή εικόνη. Τοποθετήσατέ το επάνω εις ένα χάρακα πλατύν, τον όποιον κρατείτε ελίγον επικλινή, και θα ίδητε τότε το βούλωμα να καταβαίνει σιγά-σιγά ως να περιπατῆ.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Δημῶδες άνιγμα Φωνηέντολιπον.

Έσάλλη υπό τής Ζεφροτιδουs Τ σ σ ρ - κ λ γ ρ κ Σ' - ν - ρ σ - τ λ γ μ ν. Νάναγνωσθῆ και να λυθῆ.

β' Παίγνιον

Έσάλλη από το Μαγαμένο Φοδί

Table with 4 columns and 4 rows of Greek letters: ΠΑ ΠΥΡ ΣΠΑΡ ΤΑ, ΓΟΣ ΤΡΑΙ ΒΡΥ ΤΗ, ΚΑ ΚΑ ΘΕΙ ΜΑΙ, ΓΥ ΟΝ ΛΑ ΛΑ

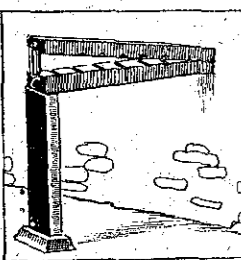
Νά συναρμολογηθῶν αι συλλαβαί αυ-ται ώστε ναποτελέσουν εξ πόλεις τής Πελοποννήσου.

Άήλωσις: Αι λύσεις-όσανδῆποτε ζητη-μάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 15ου φύλλου

α) Ούδεν κρείττον γίλου πιστού.—β) Στερλίνα, δραχμή, ρούβλιον, κορώνα, δολλάριον.

Πρός τιμωρίαν τών φλυάρων.

Άλλοτε εις την Άγγλιαν όλοι οι άνθρωποι ήσαν ύποχρεωμένοι να πηγαίνουν εις την Έκκλησίαν επί ποινη φυλακίσεως. Μεταξύ όμως των αναγκαστικῶς εκκλησιαζομένων, ύπήρχαν μερικοί οι όποιοι ώμιλούσαν ή έκαμναν θόρυβον. Οι άλωφοι αυτοί ετίθεντο εις τόν κήφωνα. Ήτο δὲ ο κήφων τών Έκκλησιών μηγάχημα ξύλινον, το όποιον έκρατούσε τον τιμωρούμενον από ένα του δάκτυλον. Η εικόνη μας τον πα-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον ήκεκομμένον διά τὸ 1912 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Ἄντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείνουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκείνου φυλλαδίου, -δοσάδηποτε καὶ ἂν εἴνε, -γραμμικὸν ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέδωρα τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὡς ὄντιν αὐτοὶ τῶν.

Οἱ λύσεις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δεόν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνελατῶς οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δίκαιαι πανταχόθεν μέχρι τῆς 3ης Μαΐου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας τούτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

162. Λεξιγράφος
Ἐνδοξὸς ἡμῖν βασιλεὺς
Ἐν ἄβρον ἂν μοῦ βάλῃς,
Εἰς τόνομα τῆς χώρας μου
Εὐθύς μὲ μεταβάλλεις.

163. Στοιχειόγραφος
Ὅπως ἔγω ἂν μαφίτης,
Ὡς θεᾶν θά μαπαντήσης
Ἀλλάξέ μου τὸ κεφάλι,
Καὶ θεά θά γίνω πάλι.

164. Μεταγραμματισμός
Βγάλε: Ἄγρα, βγάλε Ἰῶτα
Κ' ἐνφ' γώρας ητο πρῶτα
Κάτοιχος πολὺ γνωστῆς,
Εἰς τὸ σῶμα σου φιτρώνει
Κι' ὄλοένα μεγαλώνει
Μὰ δὲν εἶνε νάπορῆς;

165. Δίτυχο
α') * * * * *
β') * * * * *

166. Ρόμβος
* * * * *
Καὶ καθέτως ἀναγινώσκοντα ταυτὰ.

167. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Ἄνθος-ἀντωνυμία-φρονῆν + (πιτηγόν-σύνδεσμος) ἄβρον + (Βασιλισσα τῆς Ἑλλάδος-ἐπίρρημα) Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.

168. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 1 = Φιλόσοφος.
2 4 5 = Χρονικὴ διαίρεσις.
3 4 7 6 7 = Νῆσος.
4 7 6 2 4 = Ὅμιλεϊ.

169. Ποικιλὴ Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κἀταθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν Ρωμαίων Αὐτοκράτορα.

170. Φωνηεντόλιπον
* - δπλσ - δτρχ - τ - τρκστν - ττρν - τς

171. Γρίφος
δι δι θε θε
Γ ΩΝ ΕΔ
δι δι θε θε

ΛΥΣΕΙΣ
80. Ἡσίοδος (ἦ, στ, δός.)-81. Ἐρμῆς (R, μῆς.)-82. Αἶμος-Ἄμμος.-83. Τὸ καπούτσι.-84. Σάμος.

85. Αἶμος 86. Ὅπως ὁ ἄστοσι δὼν ποῖός, καὶ ἡ καλοπιοῖός, καὶ ἡ καλοπιοῖός, καὶ ἡ καλοπιοῖός.

94. Μ ΠΥΡ ΜΥΣΙΑ
95. Δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.-96. ΔΑΤΙΣ-ΕΔ-ΛΑΡΙΣΣΑ ΔΑΣ (Δρῆπανον, Ἀτ-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Λαντικός, Τηλέμαχος, Ἰαλία, Σίβυφος).-97.

ΜΙΚΡΑΙ ἌΓΓΕΛΙΑΙ
Βαθὴν Ἑλληνοπούλα, ἐρωτήσατε τὴν «Διάπλασιν».-Ἀσκησιμὴν Κόρη.

Γλυκεῖα Ἑλλάς, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ σου εὐχομαί ἐτὴ πολλά.-Ἀρῆς. (1B' 58)

Φοίβη, γιατί βραδύνεις ν' ἀπαντήσης; αἱ διασκευάσεις δὲν σὲ ἀφίγουν.-Σουσουράδα. (1B' 59)

Αλκηστις, δέξου ἕνα μουκέτο ὄλο θερμὲς εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτῇ σου.-Σουσουράδα. (1B' 60)

Ἐν Ἰοαννίνοις, 15 Μαρτίου 1912
ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ
Ἐρωτῶς εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς υποστηρίζοντας τοὺς ὑποψηφίους μας:

Ἐπισημαίνουμεν δὲ αὐτοὺς ἵνα οἱ νέοι μας υποψήφιοι, Ἰάκωβος Στέφανος, Εὐγενὲς Ἰδανικὸν, Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, Ἑλληνικὴ Θεοῦς, Ἡρώϊς τοῦ Σουλίου, Λεοντόκαρδος Σουλίου, τὴν ἑξῆς τῆς ὑποστήριξέως τῶν. Δηλοῦμεν τοῖς ἀντιπροσώποις ὅτι προσετέθησαν εἰς τὰ δέκα βραβεῖα τῶν λαχείων τρία ἕτερα. Ποσὸν 5 δρ., Μούσα τῶν Παίδων, δύο τομίδια Παιδικῶν Πνεύματος. Ἀγοράζετε ὅλοι. Τιμὴ λεπτὰ 40. Ἀπευθυντέον: Constantin Spingos, Janina. Ζητεῖται ἀντιπρόσωπος Ἀθηνῶν.

Ὁ Πρόεδρος
Εὐγενὲς Ἰδανικὸν (1B' 61)

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΦΕΡΑΙΟΥ
Υποψήφιος Δημοψηφισματος
ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 15ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 148)

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΒΟΛΟΥ: Σπ. Ἐμ. Κάτσικας, Ἀχ. Α. Σακελλαρίου, Δημ. Κ. Χονδρός, Δημ. Στ. Χριστοδούλου, Φιλήμων Δ. Χατζηκόστας, Ἰωάν. Στ. Τσιούγκας, Ἰωάν. Α. Σάμαλος, Π. Α. Μανώλης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐλένη Κ. Στραβοῦνη (14, 15) Ζεφυρούτις, Π. Λιώκης, Ἐνδοξὸς Ἰολκίς, Χουσαλιῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐχόντων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΘΑΝ. ΣΤ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ, μαθητῆς Γυμνασίου ἐν Λαρίσῃ, ΑΝΝΙΤΣΑ Θ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ὑδρῶν, καὶ ΔΗΜ. Κ. ΧΟΝΔΡΟΣ ἐν Βόλῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20. Includes subscription rates and contact information for NIKOLAOS H. PAPAIOPOYLOS.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'
ΥΨΗΛΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΙ
Τὸ ταξεῖδι ἀρχίζει καλῶς.

Αἱ ἀνησυχίαι τοῦ Πέτρου διελύθησαν. Ἡ θάλασσα δὲν τὸν ἐπέριχε διόλου. Εἰς τὸ τραπέζι ἐσεβρίζε μ' ἐπιτηδεύτητα καὶ με χάριν (*). Ὁ πλοίαρχος τὸν ἀεγνώρισεν, παρετήρησε δὲ ὅτι ἡ γαιτόνισσά του ὠμιλοῦσεν εἰς τὸν νεαρὸν ὑπηρέτην με κάποιαν οἰκειότητα.

(* Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 143.)

Ὅτ' αὐτὸν προστατεύσατε λοιπὸν; (... (Σελ. 153, στ. 6')

πυὶ τὸν βλέπω εἰς τέτοιαν ὑπηρεσίαν.
— Αὐτὸ σημαίνει, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ἔχετε θαυμασίαν διορατικότητα, ἀπῆντησεν ἡ κυρία Ζολλιέ. Ἄλλως τε με προλαμβάνετε, διότι ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὸ. Μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ φανερώσω τὸνομά του, ἀνήκει ὅμως εἰς μεγάλην ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν.

— Καρμῖα κακοκεφαλίαι λοιπὸν; ἤρώτησεν ὁ ναυτικὸς κάπως ἀπογοητευμένος.
— Ἄ, ὄχι! Ἀπεναντίας εἶνε ἕνας μικρὸς ἥρωϊς ἀφοσιώσεως καὶ θάρρους, τὸν ὅποιον θαυμάζω εἰλικρινῶς.
— Ἔτσι; Πῆτέ μου λοιπὸν τί συμβαίνει.

κύριον Πέτρον θαυμάσιον καὶ τὸν ἀγαπῶ πολύ!

Ἐμπα μέσα, παιδί μου». (Σελ. 154, στ. 6')

Ὁ κ. Δελαρὲς ἐσηκώθη, ἐχαίρετῆς τὰς κυρίας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν καμπίνα του καὶ ἐκάλεσε τὸν οἰκονόμον διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.
— Ἔχετε δίκην, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ζολλιέ, δὲν πρέπει νὰ μείνη περισσώτερον ὑπηρετήης.